

נולד ב- 2.10.1922

נפטר ב- 5.03.2014

בנם של נסיה ויוסף פיבניק

היה נשוי לשושנה

אביהם של איה ניר וניצן

לזכרו של קלמן פיבניק (כתב ניצן)

זהו זה ... נגמר. לא עוד סבל, כאבים וגעגועים לאימא, שהשאירה אותך לבד. אבא אבא של משפחתיות, אבל של – טיולים רגליים ארוכים לכולנו כילדים ברחבי הגלבע, בואדי קקאו, ועד ג'דיידה, ואדי מצודות ותל יוסף הישנה. אבא של סקרנות אין סופית וידע עצום. הנחלת לכולנו את הכרת הטבע והצומח, שתישאר איתנו לאחר לכתך. היו לך ידי זהב ותמיד ידעת לתקן הכול: אופניים, שעון. תמיד היית שם בשבילי, פשוט היית, בלי הרבה דיבורים, אבל עם מבט מבין ומחבק. בכלל, לא איש של מילים היית, אלא איש של מעשים, איש של בית.

הקמת עם אימא משפחה לתפארת: שלושה ילדים, שמונה נכדים וחמישה נינים. היית שם בשביל כולנו. בכל עבודותיך בקיבוץ היית מסור, דייקן וקפדן, וכל דבר לקחת ללב. מעולם לא התלוננת על קשיים כשחלית. אני זוכר שבכל פעם שנעקצת בעבודתך בגינה מעקרב והיו לא מעט פעמים כאלה היית מוריד

כוסית וממשך הלאה.

בחודשים האחרונים הידרדרה בריאותך, ואתה, שמעולם לא ידעת לבקש עזרה, התקשית בכך מאוד, ואיבדת את חדוות החיים. בבית הסיעודי, אליו עברת, טיפלו בך יפה מאוד. תודה גדולה מכולנו לכל הצוות המסור, ובעיקר למיטל ומיכל. אבא, נוח בשלום על משכבך, לצידה של אימא, במקום אותו כל כך אהבת למרגלות הגלבוע, בעמק המקסים שלנו!
ניצן

אבא אהוב! נולדת בתל אביב, בבית החולים "הדסה", ב-2 - באוקטובר 1922 להורך נסיה ויוסף פיבניק, אשר עלו ארצה מבסרביה עם אחותך, התינוקת שרה, בערב חג החנוכה. הורך הגיעו בגל "העלייה השלישית", באוניה לנמל יפו, והועברו למחנה עולים. במהלך שהותכם שם, הותקפתם, ראיתם עולים נהרגים באותן פרעות, דבר אשר הותיר רושם קשה על הורך בזיכרונותיהם.

ב-1922 עברתם לרחוב לילינבלום בת"א, רחוב קטן ושקט, שם עברו שנותיך הראשונות. הלכת לגן הילדים עם יצחק רבין. היית ילד ביישן, צייתן ומופנם, שלא כל כך אהב ללכת לגן. יום אחד נשארתי בבית וראית שכינה אשר חוללה נס: לקחה צלחת ומזלג והפיקה קצף לבן. ניסית לחקותה, אך לא ידעת שצריך לקחת ביצה ולהפריד את החלבון קודם... מאוחר יותר עברתם לרחוב בוגרשוב, אל צריפון פח, אשר שימש כמה דיירים ומשפחות. היו אלה מגורים מאוד צנועים, ללא חשמל, מים זורמים ומטבח, וגם השירותים היו משותפים לכולם. כאשר היה צורך במים חמים, חיממו אותם על פרימוס ופתיילות נפט, ומקלחת עשו בפיילות מפח בשמש! בעת שהגעת לבית ספר יסודי, למדת ב"אחד העם" ואחותך שרה למדה בבית הספר הדתי לבנות "תלפיות". אהבת לטייל בת"א, בינות לקיוסקים, שם מכרו גזוז. בדרכים נסעו כרכרות מקושטות, רתומות לסוסים, ושוטרי תנועה עם שרוול לבן כיוונו את התנועה. מסביב הייתה תנופת בנייה, על פיגומים עמדו פועלי בניין אשר שרו את השיר: "מי יבנה בית בת"א?" והשתמשו בלביני סיליקט. כל אותו זמן ליוו אתכם קש"י פרנסה. אביך עבד מעט כסנדלר ונדד הרבה כדי לחפש פרנסה נוספת. באחת הפעמים שמע על חדרה שם יש עבודה בקטיף הדרים בפרדסים! ביום האחרון בכיתה ב', קרא לך המורה, אשר זקן לבן עיטר את ראשו, ומראהו מרשים. הוא שם ידו על ראשך ובירך אותך במילים נרגשות, שתצליח בדרכך החדשה, ואתה מיררת בבכי... ב-1931 אוספים את מעט המטלטלין – ונוסעים במשאית מקרטעת בכבישים לא כבישים, תשתיות רעועות והדרך מתמשכת. היה אז אביב בארץ, הגעתם למושבה קטנה, מוקפת פרדסים שריחם העז משכר, היישר לצריף קטן מוקף עצי איקליפטוס והמון יתושים.

ב-1936 אביך חלה ב"קדחת שחורה" הועבר לבית החולים בעפולה ושם נפטר. היית בן אחת עשרה. כבוגר, ניסית לחפש את קברו - והעלית חרס בידך. (נותרתם ללא ראש המשפחה, בלי מקור פרנסה, ואימא אלמנה בגיל צעיר, עם שני ילדים. תמיד אמרה לך שאינה מוכנה לבקש עזרה מאף אחד. בבואך לבית הספר ביום הראשון, אתה זוכר את המורה מספיד את אביך ואתה מרכין ראש ובוכה. שנה שלימה הלכת לבית הכנסת כדי לומר "קדיש" על אביך.

החלו שנים קשות מאוד. אמך נסיה מתדפקת על דלתות השכנים ומציעה עצמה ככובסת ומגהצת, על מנת להביא מעות אחדות כדי לקנות מעט אוכל. זכור לך כילד שלא תמיד נמצא מזון בביתכם. כילד הסתפקת במועט וכאשר לא היה אוכל, הבנת זאת כשבטנך החלה לקרקר... אז עוצבה אישיותך והשפיעה על כל מהלך חיך!

אחותך הפסיקה את לימודיה והחלה בחיפוש עבודה. תחילה כאורזת תפוזים בבית האריזה בחורף, ובקטיף שקדים בקיץ. במעט הזמן שנותר, אחותך הצטרפה לקן השומר-הצעיר ואתה בעקבותיה. תקופה זו הייתה קרן אור בשנים האפלות שלכם. המדריכים - היו בעיקר מקיבוצי השוה"צ שעברו הכשרה בחדרה לפני עלותם לקרקע במקום הקבע. מקום זה היווה עבורך בית שני חם. אהבת מאוד את הפעילות בקן: טיולים, שדאות, צופיות ושירה סביב המדורה, שם ניגנת במפוחית פה. יותר מאוחד גם נשארתי - להדריך שם. את

לימודיך עשית בבית החינוך לילדי העובדים. מספר הילדים בשכבות הבוגרות מועט מאוד וכך מקבצים ילדים מגילאים שונים לאותה כיתה.

בשנה השנייה, ארבעה ילדים מבוגרים, ואתה ביניהם, נשלחים ללמוד בקיבוץ יגור, בביה"ס האזורי. התגוררת בכפר חסידים אצל קרובי משפחה. מיעטת לספר על תקופה כאובה זאת. עם פרוץ המאורעות של 1936 שבת לחדרה. ב 1929 חלית במחלת הטיפוס, אושפזת בבית החולים רמב"ם בחיפה. כתוצאה מסיבוך, נותרה אחת מרגליך נפוחה וכואבת, הדבר נראָה, אך אתה לא התלוננת אף פעם! ב-1941 התגייסת לנוטרות, בטכס סודי ומרשים. הועברת לאזור הצפון וגם שהית תקופה מסוימת ב"סטלה מאריס" שבחיפה. אז ביקרת את אימך ויכולת לסייע לה בכסף אותו הרווחת. ביקרת גם בקן השומר הצעיר ושמעת מחברים בני גילך לייבלה ושייקה, שהם מיועדים להשלמה בקיבוץ בית - אלפא, יחד עם גדוד "השדה". הם מפצירים בך להשתחרר מהנוטרות ולהצטרף אליהם.

ב-1944 השתחררת מהנוטרות ורצית להגשים את עצמך כפי שחונכת על ברכי התנועה בקיבוץ. הגיע הרגע הגדול. סיפרת זאת לאימך, היא ארזה את חפציך המועטים ומיררה בבכי... בשנים הראשונות בקיבוץ לא היה לך עוגן קבוע. נדדת מאוהל לאוהל ולבסוף הקמת לך "סוכה זמנית" ממחצלות, תחת עץ חרוב (היכן שהוקם משק החי). (נענית לכל עבודה שהטיל עליך סדרן העבודה: תורנות במטבח, שומר לילה ועוד... לאחר מלחמת העולם השנייה הקמתם, קבוצת החדרתים, בית אריזה לאריזת אשכוליות, ועשיתם חייל. כך בעצם נקשר גורלך לחקלאות ובהמשך עבדת בבציר הענבים בכרם, בענף הזיתים, בפרדס ובמטעים השונים. מאוד אהבת סוג זה של עבודה והתמסרת לו כל כולך. בהמשך עבדת באקונומיה, כאיש אחזקה במטבח, בענף הזיתים, ומאוחר יותר טיפחת את הגינון בבית הקברות והמקום פרח!

ב-1948 גויסת לגדוד 29, גדוד "גדעון" - בחטיבת גולני. עברת את הקרבות בדרום הארץ, עד כיבוש אילת. כשחזרת, קיבלת צריפון קטן במקום שהיה בעבר לולתרנגולות. ב-1950 התחתנת עם אימא. הקמתם לכם יחדיו קן חמים, נולדו שלושה ילדים, שמונה נכדים וחמישה נינים. אבא, כאשר עלעלתי בקורות חיך, ליווה אותי עצב רב על כל שעברת בתחנות חיך המוקדמות. ובכל זאת הקמת קן משפחתי חם ואוהב. היית לנו אב דואג, סבלני, מסור, ורגיש לרצונותינו כילדים וכבוגרים. טיילנו המון בשבילי הגלבו, בעונות השנה השונות, ובינות לפרדסי הקיבוץ והסביבה. ידעת להתארגן מבעוד מועד, ארזת ציוד - אוהל, כובעים, מצרכי מזון ויוצאים עם - שחר. חשנו את זיקתך לאדמה, לנופיה, בלי מילים, אלא במעשים: מקים אוהל, מבשל אוכל טעים שידך הפיקו בצניעות מחומרים פשוטים. כילדה מאוד אהבתי לנסוע ל"חופש/נופש מבושל" בנתניה. קדמו לנסיעה המשפחתית הכנות ארוכות ויסודיות, כדי שלא יחסר דבר. ואז כל המשפחה חוותה חוויה מיוחדת במינה: מכירים את אורחות העיר הגדולה, צועדים אחריו אבא לצעדות אין סופיות - ובקושי עומדים בקצב, ועם השקיעה יורדים לים, שומעים סיפורים על ילדותך ואוכלים ממעשה ידך להתפאר, ומקנחים בגלידה "ניצה"... הדגמת לנו איך בעשר אצבעות ובעבודה קשה, ניתן להשיג כל דבר שבוחרים לעשות. עד היום זהו נר לרגלינו. רצית שיהיה לנו טוב ולא יחסר לנו דבר (לפעמים על חשבונך) וגם שנשאף גבוה, נתפתח, נלמד לימודים אקדמאיים. זכור לי שלפני עזיבתי את הקיבוץ, התלבטתי היכן ללמוד, היכן אגור ואיך אוכל לקיים את עצמי. גם אם לא יכולתם לסייע לי כלכלית, תמכת בי במילות עידוד, ביד מלטפת, באוזן קשבת ובעצה נבונה. היית ידען גדול ואיש ספר ובעל כתב יד עגול - ויפהפה (שהורשת לנו) ולמדתי ממך רבות, מאישיותך המיוחדת והיסודית. הורשת לנו את צניעותך, עמלנותך, הפשטות שבך, ואולי גם את זה שלא נחשוב על עצמנו, אלא תמיד נושיט יד לחלש, לחסר האונים, למי שידו אינה משגת, או שכאב אחז בו והוא זקוק לחמלה ועזרה.

כל מצוקה של האחר הותירה בך חותם. היית איש טוב ומיטיב, בעל לב ענק ורחום. כשאני חושבת על כך היום, קיימים בינינו קווים משיקים רבים: גם אני אהבתי מאוד את קן השוה"צ. לימים, מחניכה הפכתי למדריכה בבית שאן, בעת לימודי במוסד - החינוכי "גלבע", ויותר מאוחר כ"גימלית בגבעתיים. בצבא הדרכתני בבית ספר שדה "כרמל" והנחלתי את אהבת הארץ במקל ובתרמיל. יותר מאוחר למדתי חקלאות, שאת יסודותיה הראשונים הנחלת לי ב"שיעוריך המעשיים": בכרם, בפרדס, במסיק הזיתים. בהיותי מנהלת חווה ברחובות, הנחיל הצוות החינוכי את המושג "עבודה" בענפי החקלאות הלכה למעשה, והקמנו מגמה שקרויה "דרך שלומי" למען ילדים אשר - ידם אינה משגת ובטנם מקרקרת, והם שוקדים על הכנת מזון במו ידיהם.

לאחר פטירתה של אימא לא היה לך קל, אך לא התלוננת, המשכת לקיים את עצמך בענווה. כשבריא אותך

התדרדרה, עברת לבית הסייעודי, שם טיפלו בך במסירות ובאהבה גדולה. תודתנו הרבה לצוות המקסים
החם: תבורכו והמשיכו במפעל חייכם! אבא, אתה יכול להיות גאה על הדרך שעברת ועל המורשת שנטעת
בנו ולנו הותרת, ביחד עם אימא. נוח על משכבך בשלום! במקום שכה אהבת למרגלות הגלבוש. –אוהבים
אותך מאוד: הילדים, בני הזוג, הנכדים והנינים.

אנו מקדישים לך את השיר "אוהב להיות בבית" של אריק איינשטיין ומיקי גבריאלוב:

"יש אנשים שמטפסים על הרים,
יש אנשים שצונחים מגבהים,
יש אנשים שרוכבים על סוסים
ויש כאלה שגומאים מרחקים.
אבל אני אוהב להיות בבית,
עם התה והלימון והספרים הישנים.
אני אוהב להיות בבית
עם אותה האהובה אותם ההרגלים,
אוהב להיות בבית"...

איה